

Lebo I.

СІМКО-ІОСІФОВИЧ-ОСІП

ГОРИШКІ

БОРЕЦ

24. junij 44
Št. 11.

Pozdravljam te gora glavar!
V dneh, ko trgamo okove,
prišel sem k tebi na oltar
razpeti prapor misli nove.

Še vedno zreš mračnò na ceste,
ki kontrolira jih tiran;
drvi pa čas, ko vse nezveste
in tujce plačal bo tlačan!

Pod tabo kri se še pleteka,
oškropila tvoje je nogè,
a borba ta res ne enaka
svoboda še iz hribov gre!

Blaž Ostrovrhar.

Naša zastava vrh Triglava

V neposredni bližini našega gorskega prvaka Triglava se je utaborila naša brigada. Zavzela je divne položaje nad sinjim Bohinjskim jeze. - rom in ed tam vršila neprestane dnevne in nočne akcije in postala strah in trepet vseh gorenjskih žandarjev, belih in gestapovcev. Padale so postojanke za postojanko. Svabi so se zabijali v bunkerje, bežali v močne utrjene položaje ter s strahom gledali v bodočnost.

Prišli so dnevi oddiha, ko je nenadno vznikla misel, da bi se vzpeli na vrh Triglava in tam zasa-

dili našo milo slovensko zastavo, katera naj se ponosno vije in kaže pot vsem pravim in dostojnim Slovencem. Beseda je dala besedo in odločili smo se, da krenemo takoj na pot. Tako je ob enih popoldan korakala četvorica tovarišev pod vodstvom načelnika štaba, tov. Blaža, s katerim so šli pol. kom. Miro, pisar. Uvuci in vodič Zvan, sin gorenjskih planin. Oprtani z obilnimi nahrbtniki po ozki stezi, od Uskovnice, najlepše planine nad Bohinjskim jezerom proti Triglavu.

Sonce se je z vso gorečnostjo upiralo v vroče skale, ko smo se pehali naprej in ogledovali na ravne krasote triglavskega pogorja. Po daljši poti smo prišli do prvih snežnih plazov, kateri so postajali vedno bolj pogosti in otežavali naše kretanje. Prišli smo do Vodnikove kočice v kateri - smo našli razdejanje, sledove nemških roparjev, ki so se povzpeli celo v te višine, da nasitijo svoje roparsko poželenje po tuji inovini. Krenili smo takoj naprej proti Aleksandrovi koči 2405m, katero smo po zelo težki hoji tudi dosegli - toda kot v prejšnji tako je tudi tukaj bil strašen nered in vse razmetano. Ogledali smo si spominsko knjigo, sama nemška imena iz preteklega leta med njimi nobenega slovenskega. Zalostno smo se spogledali, tovariš načelnik vzame pero in molče zapiše svoje podatke, kot prvi slovenski partizan a nas trojica isto. Ogledovali smo okolne planine - nasproti doma se je mogočno dvigal sivi velikan in prijazno gledal na nas in nas vabil, ves zavrt v bela oblačila, v svoje naročje. V domu smo se okrepčali, se odpočili ter prespali noč. Naslednjega dne smo se zgodaj zjutraj podali proti vrhu.

Sedaj se je šele pokazalo kdo je turist in najbolj-
ši med najboljšimi je bil sigurno tov. Blaž, kate-
ri se je čvrsto držal odrašilne žice, ter sem pa
tja zbiral sapo in se potil, da se je kar kadilo
od njega. Po daljšem sopihanju je bruhnil iz sebe
" Najši grem tri krat na juriš kot pa enkrat na
vrh, ko bo isti pokrit s snegom in ledom". Po ve-
likem trudu čez ledene plasti nad nevarnimi robo-
vi smo prišli na vrh, vsi upehani. Naš trud pa je
bil poplačen z neopisnim razgledom preko naše šir-
ne domovine. Jd sreče smo bili pravezeti in za-
voljni - razvili smo naše divno trobojnico, ki je
ponosno plapolala v jutranjem vetru, a čez robove
in skalovje kralja slovenskih planin se je doli
proti dolini naše bistrre Save razlegala tiha pe-
sem slovenskih partizanov: "Hej Slovenci kdaj bo
konec našega trpljenja!"

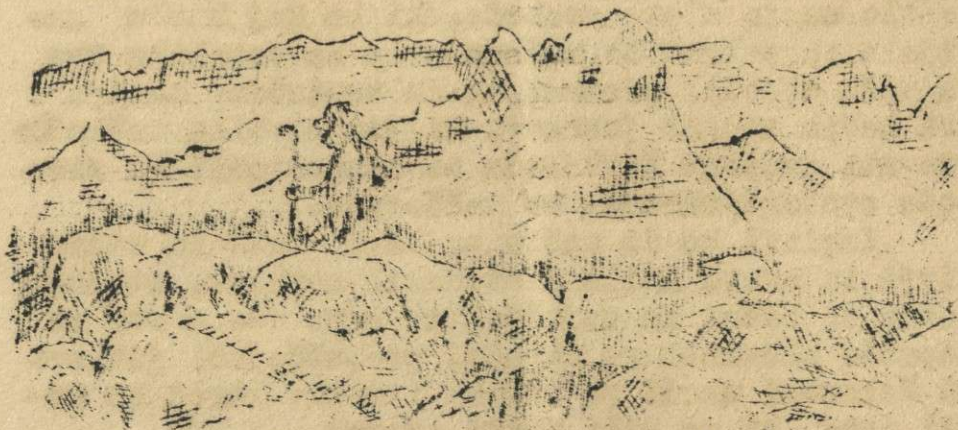
Po kratkem oddihu smo se podali nazaj a v
nas je bila ena sama misel: -Torda smo bili gori
prvič in zašnjič, toda prvi med vsemi smo zasa-
dili trobojnico naše domovine na vrh Friglava in do-
kazali, da je naš in bo tudi ostal vekomaj naš...

Pozdravljena Gorenjska!

Z občudovanjem in ponosom zre naše oko, čudi se tvojim neizmernim lepotam, kakor da ne more verjeti, da obstoje na svetu takšni prirodni čari o katerih more ostali svet samo sanjati.

Mogočni vrhovi sivih gorskih velikanov molče zro v dolino kjer se pretaka bistra Savica, brzeč s svojimi srebrnimi valovi dalje v druge kraje, prinašajoč ostalim bratom na jugu pozdrav, pozdrav izmučene, trpinčene, okrvavljene, toda ponosne Gorenjske, nad katero se je tako odurno in ošabno - dvignil divji in paganski pruski bič, prinašajoč s seboj gorje in trpljenje.

Bratje! Nismo vas pozabili! Prihiteli smo tudi mi, vaši bratje iz širne Slovenije, tukaj so Vipavčeni, Krašovci, Notranjčani in vsi drugi smo pohiteli, da vam v teh težkih in usodnih dneh pri- skočimo na pomoč. Prišli smo k vam, da se borimo za vas, da vam s tem prinesemo nov svetel žarek

upanja in veselja, prinašamo vam prelepo slovensko besedo, za katero so umirali in trpeli naši očetje in pradedi, prišli smo prinašajoč s sabo pogin in smrt podlemu švabskemu psu, ki v svoji onemoglosti in kulturni zacestalosti še vedno sanja in ustvarja nemogoče meje daleč po vsem svetu.

Tovariši, borci! Prišli smo pod okrilje prelepe Gorenjske! Iz vseh naših src gre en sam izkren pozdrav vsem našim zaslužjenim bratom, ki še vedno ječe pod tujim jarmom. Pokažimo se, da smo vredni sinovi slovenskega naroda, pokažimo, da znamo tudi mi trdno prijati puško v svoje roke in s tem pomagati pri popolni osvoboditvi slovenske domovine.

Preganjanim bratom Gorenjske prinašamo prvo svetlo zarjo zlate svobode, ki bo kaj kmalu zasijala in takrat bo vriskala in se veselila vsa ta naša doseđaj preganjana in trpinčena zemlja. Kri naših padlih junakov, ki jim ni bilo težko žrtvovati svojega življenja za blagostanje in svobodo svojega naroda, bo naščevana.

Izginil bo iz naših prelepih mest in vasic divji in kruti Atila slovanskih narodov; strahopetno bo bežal in zapuščal za sabo vse smeti in odpadke slovenskega naroda, prepuščajoči jih svoji žalostni usodi po znanem izreku: Narod bo sodel iste, ki so bili proti njemu!

Tovariši! Nobena sila nas ne more več ustaviti na tej naši zmagoslavni poti, kakor nevzdržen vihar drvimo naprej, gromko doni naša pesem, trhla stavba propadlega hitlerizma trepeta pred njenim gromom.

Pozdravljena še enkrat zelena Gorenjska! Zasluziš, da se borimo zate! Ne! Nikdar te ne bomo pozabili in zapustili. Pripravljene smo žrtvovati vse in najdražje, samo da bo zadoščeno tebi in tvojim padlim junakom, da tudi ti tako pripravljena dočakaš dan, ko bo zasijala za snežnini vrhovi tvojih gorskih velikanov svoboda, prinašajoč, končno tudi tebi zaslužen mir blagostanja!

Pozdravljeni bratje Gorenjci!

Zašli

Pada dež, tamà ko v rogu,
mi gremo skozi vas.
Vodič naprej oprezno hodi, mi
v upanju za njim, da varno vodi.
A glej, konča steza se v blato,
kam zdaj? Kje pot je prava?
Morda zašli smo? Kje si vodič,
neznaš poti? A mi smo ti zaupali!

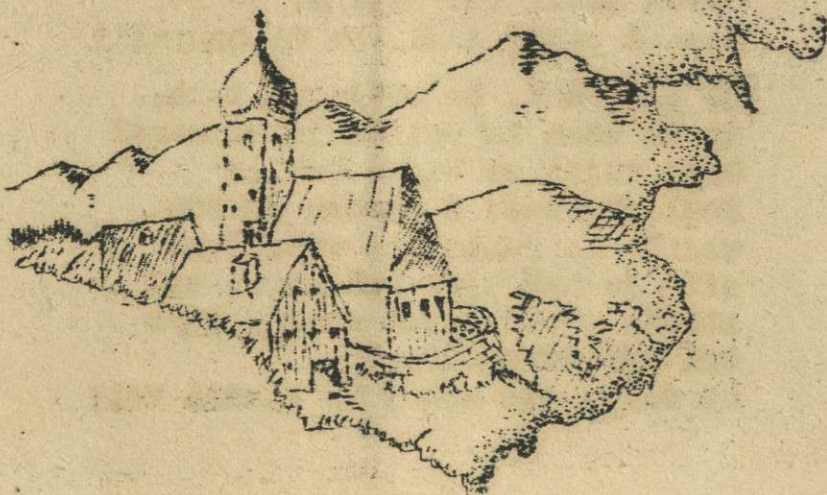
Še pada dež, še večja je tamà,
tu si doma in pot ti je neznana?
Glej tujci mi bi ne zašli!
Poglejte luč! O srečna zvezda,
vodič! ne rabimo te več. Tam
cilj je naš kjer luč gori, tam
straža partizanska stoji, kjer
oni spe utrujeni.
Na cilju smo mokri in blatni vsi!

OH DOMOVINA TI SI KAKOR SANJE !

Oh, kako neskončno lepi so ti Cankarjevi sti-
hi, kako živo dojmijo naše duše ob pogledu na to
lepoto pred seboj.

Sedim v hladni senci mogočne gorske bukve in
premišljam. Hladen gorski vetrič pihlja od sivih
skal. Sliši se šelest gozda, ki se je prebudil k
novemu življenju. Omamljiv vonj pisanega gorskega
cvetja, ki se je bujno razbohotilo v svoji rasti,
telohi, marjetice, encijan, visokogorski jeglič, ru-
šje, vse je v cvetju.

Planina je oživala. Trope belo-rujavih krav
se pasejo in venomer cingljajo s svojimi ogromni-
mi zvonci. Vmes se sliši zvonek glas brnk in plan-
šaric, otožna melodija njihovih zvonečih glasov -
nekako tožeče odmeva od tibe idile zelenečega goz-
da.

Nekje za robom pojo partizani. V daljavi pa šumi bister gorski potoček brzeč v dolino v hladne objeme srebrne Šavice.

Vse to ustvarja božanstveno melodijo glasov, pralivajočih se in odmevajočih v vsevirju.

Jezero v dolini je zavito v lahno neglico, ki se počasi dviga, vse višje in višje, dokler se končno ne izgubi nekje tam, kjer pisano zelenje prelaja večni sneg sivih gorskih velikanov.

Vsa dolina je kakor živo poslikana ravan, prepletana z belimi, vijugastimi cestami, ob katerih leže lepe gorske vasice.

Glej tam dal č Sv. Janez! Tenko se oglašča njegov zvonček in njegovi zvoki se odbijajo na mirni jezerski gladini ter se izgubljaajo v grozečih, temnih skalah Triglavskega pogorja. Rakitovec, Crna prst, Triglav s svojimi jezери, v daljavi se vidijo motni obrisi Kamniških planin. Povsod mrki gorski vrhovi, med njimi pa globoke v tisočletjih izdolbene doline, vse v živem cvetju in zelenju.

O, mati, domovina! Človeka presune ob pogledu na te tvoje krasote! Beseda zastane na ustnicah, molče in zadivljeno zre naše oko na to lepoto.

Nikdar bi te ne mogel pozabiti, o, domovina, nikdar prenehati hvalliti tvojih lepot! - Preveč so lepe in zapeljive. Zdi se mi kakor raj na zemlji, kakor, da se mi je nekaj novega odprlo pred očmi, nekaj čisto novega-dozdaj neznanega.

Iz teh prelepih misli me zbudi otožen, hropeč krik; krik, ki prihaja iz globočine srca, krik onemoglega in umirajočega človeka.

Kaj je? Kdo si ti, ki potrebuješ naše pomoči se začudeno vprašam?

Bratje, domovina je to! - Domovina ni vesela,

ne veselili se svoje pomladi, ne vriska! Žalostno je-
či v trpkem in težkem jarmu brezsrčnega tujca, ki
je kruto pritisnil nanjo s svojimi krvavimi, gra-
bežljivimi in roparskimi prsti.

Spet me zmami klic prirode! Sive skale, mogo-
čni gorski previsi, prelazi, srnjaki, gamsi, divji
petelini! Pa zopet planinke! Morda nekje še beli
rodendron, ki obuja spomine...

Spomini! Pred očmi mi vstanejo nekako negle-
ni obrisi mojih dragih. Mati, oče! - Kje ste? - Oh,
saj sem skoraj že pozabil na vas! Še samo nekak čd-
daljen sladak spomin ste mi ostali, spomin na one
najlepše in brezskrbne dneve moje mladosti.

Mati! Že ostarela, siva, pripognjena, z več-
no dobrim srcem, vdana v svoje usodo... Oče! Ne gre
mi iz glave tvoja ravna, koščena pipica. Brez nje
se te ne morem zamisliti! Se te vidim, ko sediš do
meni in razpravljaš z mano svetovne probleme. Ved-
no dobro razpoložen, vesel, pojoč....

Pa zopet prijatelji! Družba veselega srca!
Podoknice pod dekliškimi okni! - Kje ste sedaj vsi.
kam vas je odnesel svetovni vihar?

Vse sami lepi, prelepi spomini! - Da vse to mi
je bilo odtrgano od srca. Vse te je zapustilo.

Ostal sem sam. Slišal sem tvoj klic, o, domo-
vina! Nobena sila me ni mogla zaustaviti, da bi se
ti ne odzval.

Pojdite proč od mene ti prelepi spomini! No-
čem več sanjati...

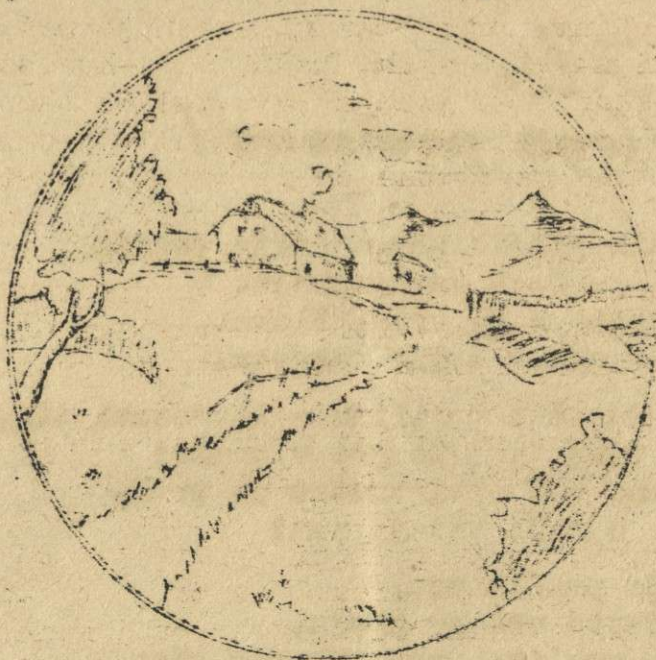
Zbogom mati! Še se spominjam tvojih jokavih
oči s katerimi si se poslavljal od mene, stiske-
joč mojo desnico, dočim je tvoje čelo počivalo na
mojih prsih...

Zbogom oče, bratje! - Še te vidim oče! Ustni-

ca ti je nalahno in nemirno trepetala. Vem, da si bil težak boj v svoji duši, ko se je poslavljajal tvoj tretji in zadnji sin od tebe! Kam so ti bro-dile misli takrat?

Zbogom vsi! Ne žalujte! Saj nisem umrl! Odšel sem na klic svoje preganjane in trpinčene do-movine...

Mešeci so minili od takrat, leta tako...

Domovina, ti potrebuješ moje pomoči! Ti si kakor srčno zadet orjak, ki mu rana ne more do živenga in od katere se vedno bolj popravlja tvo-ja sila in moč se večja iz dneva v dan. Dolge vr-ste vseh nas ti hite na pomoč, vsi strnjeni, pri-pravljeni, pokoravajoči se tvojemu ukazu!

O, domovina, ti najslajši sen vsakega naro-da! - Tudi ti vstajaš zopet toda ne več kakor

nekaj trhla, razpadla, ampak kot nova srečna zgradba: kot borbena skupnost vseh tvojih zvestih sincov, ustvarja se v tebi novi raj na zemlji. In to bo raj vseh najnižjih, vedno ponižanih in preganjanih, bo raj veselega in presrečnega delavca in kmeta, ki bo v svoji vzhičenosti in vdani hvaležnosti pel večno slavo nalik stikom:

O, domovina, ti si kakor
sanje....

Klic veselega partizana!

Na bojnih poljih zmage zarja vstaja,
svoboda pa že k nam prihaja.

Iz suženjstva je vstal Slovan,
ki bil v okove težke zakovan.

Zavpij junaški partizan - slovenski sin,
sovrage zdaj tvoj že gre v pogin!
Ne vstane več - tiranstvo je proč,
svobode dan že vstaja nan!

Seđaj je prišla ura,
ko ljudstvo vse se zbuja,
vriska, vzklika, poje na ves glas
maršaloma Stalinu - Titu v čast!

AKCIJA NA PROGO.

Ravno na moj rojstni dan sem šel z minerco iz mojega inž. voda na akcijo na železniško progo v dolino Boh. Bietrice. Vesel da se na ta moj enaindvajseti rojstni dan prav posebno izkažem, sem že zgodaj odrinil iz logorja.

Zbral sem grupico najboljših minercev iz voda. Dal sem vsakemu napravljene balice plastika ter vse potrebno kar se še rabi. Poiskal sem med tovariši vžigalice, katere nam vedno primankujejo. Ker mi ni bila pot dobro znana, sem vzel še dva vodiča. Pot nas je peljala med drevjem po hribih in dolinah nad švabsko postojanko Stare Tužino. Ko smo bili iz nevarnosti te postojanke, se je že tako zmračilo, da smo morali dobro paziti kam smo stopali, počasi smo se spuščali proticesati. Naenkrat smo prišli do prepada. Vodič ni dobro pazil pa mu je spodrsnilo in je padel v prepad. Jaz sem hodil takoj za njim in sem padel isto tako kot on v prepad. Kar hitro vstanem in pokličem po inemu vodiča, ali ni bilo nobenega odgovora. Stopil sem nižje in ga zagledam pri grmu vsega okrvavljenega. Se enkrat ga pokličem, toda tudi sedaj ni dal nobenega odgovora. V istem hipu se je že znašla predmenoj bat. bolničarka z nosilci ranjencev. Kar hitro ga naložimo na nosilnice. Dal sem jim v pomoč dva minerca, da so ga takoj odnesli v previjališče. Jaz pa počakam še druge minerce in krenem z vodičem dalje. Vas za vasjo je ostajala za nami, kjer pa je bila švabska postojanka smo se ji izognili, da nas ne bi

opazili.

Začelo se je prvo streljanje, kar je bilo -
nak, da so naši napadli postojanko. Svabi so kot
po stari navadi začeli takoj spuščati rakete, da
so s tem obvestili ostale postojanke. Nas seveda
to ni nič brigalo, Sli smo dalje, da izvršimo svo-
jo nalogo. Dospeli smo do vasi Bitnje, tu se usta-
vimo, da se točno porazgovorimo in napravimo na-
št za miniranje. Takoj smo postavili stražo, ker
je bila železnica blizu. Sli smo okoli vasi dalje
nato naprej čes most in zopet nazaj v hrib, kjer
smo se malo odpočili ter poslušali, če ni norda v
bližini kaka švabska patrula. Se nisen dobro iz-
pregovoril, že se pokaže izza ovinka rešilni arto
iz Nomenja. Ko je ta odvozil, sem bil prepričan,
da sedaj ni nobene nevarnosti več. Se enkrat pri-
sluhnem in zaslišim šun. Kaj pa spet to? Švabska
patrula je šla po cesti proti vasi. Patrula je od-
šla in mi smo šli na svoje delo proti železnici v
strelcih. Vsak je svoje mine hitro nastavil jih -
zažgal, nakar so se na moj znak umaknili. Ko je
proga letela v zrak, so se zbudili švabi ter začeli
spuščati rakete in streljati za nami. Ali bilo
je že prepozno. Umaknili smo se brez žrtev v lo-
gor z veselim srcem da je naša akcija popolnoma
uspela.

Sklenili smo, da drugi krat napravimo še več
da bomo s tem dokazali drugim, da znajo tudi mi-
nerci tekrovati in hočemo odnesti prvo mesto.

PISMO SESTRI

Draga sestra!

Ker te ne morem ustmeno spomiti na današnji dan, ti pišem pa teh par vrstic, da boš vedela kako je z menoj in da sem sploh še pri življenju.

Danes je nazreč preteklo deset mesecev, odkar sem zapustil domačo hišo, tebe in mojo drago mamo. Se vedno se spominjam na britkosti in veselje, ki sem jih preživljal doma. Le nekaj nam je manjkalo takrat - svoboda! Zanj se borim že deset mesecev in prisegam, da se bom boril zanjo do zadnje kaplje krvi. Upam pa, da ni več daleč dan našega narodnega vstajenja, ko lahko porečemo: svobodni smo! Ako dočakam ta dan in se vrnem živ domov, potem bomo lahko obudili vse spomine in videli koliko smo morali trpeti pod fašističnim jarmom. Gurali smo po dnevi in po noči. Ti draga sestra si delala v tovarni, jaz pa sem prikupčeval s sadjem. Isto-tako tudi brat ni zamudil svojega dela narposstvu. Materinega življenja pa se sploh popisati ne da. Saj veš koliko je trpela predno nas je vzgojila.

Britko me je zadela vest, da so nam Švabi radi domačih izdajalcev požgali hišo. Toda vesel sem da so vas pustili vsaj pri življenju, da vas niso odpeljali v internacijo. Toda kmalu pride ura plačila za vse izdajalce, tudi zanja ki so nas izdeli.

Trvaj brat

5 Minut okoli štaba brigade

Hudomušni pisec je izvedel in slišal, da je ves svet precej pokvarjen. Po svetu se gode nezaslišane krivice, postala je nekaka zajedljivost, hodomušnost, kar nekateri radi vzamejo druga kot predmet šale itd. Pa mu njegova nemirna in predzna žilica ni dala miru in glej ga spaka, zabil si je v glavo, da se bo razgledal malo okoli sebe, razgledal in raztolmačil sedanje stanje.

Je pač tako: različni ljudje, različen svet, različne manire in navade. Grešnikov nikjer najmanjka. Posebno se sliši, da nekateri radi zapeljujejo nežni spol in to prav grdo z raznimi obljubami in prisegami. Glede tega bi bilo potrebno omeniti najprej najslavnejšega plezalca čes visoke Ture in kaj še jaz vem, dalje so tukaj rasni Pinkertoni, potem imajo zopet prste vnes prekrasni - svetli kodrčki in slični, ki so vsekakor veliki grešniki. Toda kaj hočemo, mladost je norost, pa konče.

Torej naj bo dovolj! Kaj bi toliko klobasali okoli stvari, važnejše pa bi pozabili.

Cela stvar bo izgledala nekako smešna, nevrjetna, fantastična, morda bo koga celo malo zbudila; toda kdo bi zameril ubogemu in nesrečnemu pisecu, če mu njegov blabetavi jezik ne da miru, dokler ne izklepeta vse neumnosti kar jih je slišal.

Navadno se začenja vsaka stvar pri glavi, in potem gre vse nižje. Toda jaz mislim, da bo moj novi razpored boljši, samo brez zamere.

Med nami se nahaja čuden mož. Visoke postave

dolgega nosù, še bolj dolgega in blebetavega jezika, z dolgimi dokolenkami, sploh, na kratko rečeno, slika med slikami. Nekdo se je zlagal, da mu manjka samo še zeleno -rdeča kapica, saj veste kakšna z zvončkiki? te so jo nosili nekdanji Gašperji. Se bolj drzen pa je bil nekdo, po mojem je bil zelo nevljuden, pa je dejal da je to dvorska budala in ne vem kaj še. Vsekakor pa je to nad vse slaven moč, šef - vseh šefov, vodja vseh vođji, komandant nadkomandanti, poglavar vseh kurirjev, zvest izvrševalec volje in želj štaba.

Mislila, da ga vsi poznate. Njegova glavna dolžnost je, da prevrača in odkriva kuhinjske lonce pri vseh kuhinjah štaba in krajša kuharican čas, da se ne bi preveč razšile, kar bi vsekakor ne bilo niti lepo niti prijetno. Lepo, toda nehvaležno delo. Pisec pa še ne bi hotel biti! - Vseveden in vseznan! Če ga kaj vprašaš, ti bo rekel: "Ča ti ti ti znaš kantati?" Iznajdljiv je. Zadostuje: rodi - stori in pred tabo je vse, kakor da ima čarobno palico.

Sedaj grem previdno dalje. Moja najtežja naloga je, da se oprimam glavnega dela, toda začem njam zelo previdno, ker se bojim, da bi se opekeli. Greh bi bil in nezaslišana krivica, sramota

takorekoč, ako bi pozabil na našega vrlega, nadebudnega, sposobnega, s slavo ovenčanega; toda na žalost zaljubljenega tovariša "glavnokomandujučeg"

. Cprostite! Jemljem besedo nazaj, če mi ros!-
Vojak je vojak in ne pozna šale. Ne bi se rad pograbil z njim. Na i
kratko rečeno hudo-
mušni pisec mu obeta
takšen herojski kon-
nec: visoka karijer-
ra in nesrečna lju-
bezen! Oh, da, temu
so krivi samo "pol-
štartanci" Huda reč
je to, jaz bi se je
ne lotil! Pravijo,
da so ženske s hudi-
čem v zvezi! Kdo ve?...

Drugačen je v borbi. Zadrevi se ti nalik gorske-
mu viharju na sovražnika in gorje mu, ki mu pri-
de v roke! To ga pred vsemi opravičuje in zato mu
oпростimo tudi mi!

tako uspešni in dobro obiskovani! Dekleta priha -

Ozrmo se malo po ko-
misarski liniji! Kdo
ne bi ljubil prekras-
nih svetlih kožrčkov,
ognjevitih oči, zalju-
bljenega srčeca, le-
pih postav, izvanred-
nega daru govora in s
lepših obljub. Sedaj
se je komaj ugotovilo
zakaj so naši mitingi

tako uspešni in dobro obiskovani! Dekleta priha -

jajo tja samo radi njega. Nikakar ne morejo odole ti njihovim ognjevitim pogledom in še lepšim obljubam. Oh, srečneži nad presrečnimi! Gorje njemu, ki bi se hotel umešati ali prigovarjati! Nebo in zemlja bi spregovorila, vesoljni potop bi se razlil čezenj in ga poplaval in odnesel v neznano. Zato naj bo dovolj!

Še nekoga imamo. To je treba omeniti. Človek gigant! Izrednih sposobnosti, čezmerne hrabrosti, pesniške žilice in ne vem kaj še!

Srce se mehča ob njegovih donečih, liričnih in zaljubljenih verzih, ki jih proizvaja njegova umska sposobnost. Kje bi bilo deklet, ki ga ne bi tako lepo doneče besede zapeljale in prevarile. Apolon ga je navdihnil s svojim duhom. Njegove misli padajo kakor omanljene ob teh zvokih, samo on stoji, venomer stoji in s svojim groznim glasom razodeva vsem svetu veselo novico, da je vstal nov, boljši poet, ponos in veselje vsega naroda.

Kar se tiče njegove hrabrosti, pomislite, s svojim v nebo vpijočim krikom jenekoč prep. Bilšvaško zasedo ob mostu na Savici, dovolj je bilo, da so ga slišali, pa se jo pobrisali. Hudomušni pi - sec pa se je takrat zlagal, da tiste zasede sploh ni bilo! Pustimo to. On naj - bolje ve!

Se neke vrline ga krase! Odličen je plezalec in osvojitelj snežnega Triglava! (Baje bi se bil takrat kmalu ubil!) Izjavil je, in to ga izdaja, da raje trikrat juriša na bunker kot pa gre še

enkrat na Triglav!)

Ne pozabimo nešega Pinkertona, Sherlock-Holmesa-detektiva nad detektivi! Šef centra. Lepa služba, še večja slava! V vsem popolnega in sposobnega moža! Le njemu se zahvali, lažnjivi pisec, ker da ni njega, bi ti sedaj ne opravljal in rabil svoj umazan jezik! Visoko čelo, lepi kodrčki, svetle zvezdice na rokavih. Prebrisani, iztakljiv, prodoren, osvajajoč, iz misli čitajoč in vsevedoč. Zapeljivec deklet! O, ti grešnik! Ne bo ti ostalo to skrito! Podcenjuje vsakega, češ, kje ste vi, jaz sem kar sem, jaz vem kar vem!

Operativni je najbolj čuden mož! Vedno molčeč sam vase zaprt, tih, nerazumljiv. Pisec iz vsega teša sklepa, da je to kriva nesrečna ljubezen! Pa kaj bi bilo drugega! Večni zaljubljenec, nikdar uslišan! Pratožuje se često, da mu uši ne dajo miru! Edino one ga izredno ljubijo in ga nikakor nečejo zapustiti! Samo one so mu ostale zveste!

Oh, odseki! Kdo vidi in čuti vaše trpljenje, kdo objokuje vaša ponižana srca, kam ste se pogreznili!

Vidim žalostno; toda resnično povorko, ki gre mimo mene.

Najprej pokretna bolnica, mož s telefonom na glavi, ki ve namer žalostno zavija in tuli: "Veze ni!", da lje star in siv mož ki ustvarja in vzgaja genije, sledi ljubimec muz, ves nesrečen in objokan, Zveza ~~kon~~.mla-

dine, Intendantska prazna vrača, mož plastike, vsi
žalostnih in po- trtih obrazov.

Sledi jim
napisom na prsih
T e k m u j m o !

Privesek odsekov!
vsakega posebej.
odgovor pokretne
stora! Ni mehkih
nja ni v redu, uši
jesti (tri hiljade

ram ubiti) Na položaj moram iti, oh, to je straš-
no! Pa še ponovljeno dežurstvo! To je najstrašnej-
še! Notranji štab me v pravem smislu "jaši".

Prekine te krik telefona: "Veze ni! Zakaj je
ni? Kdo je kriv? Kdo trga vezo? Niman časa, preveč
skrbi ne tare!"

Mož, ki vzgaja
genije: "Kadrovske po
le, ocenjevanje, ka-
rakteristika, to me
spravlja v obup! Naj
vzgajam genije? To-
varniška izdelava
karakteristik! Ne-
srečni kurzi!"

Ljubimec muz: "Izue me ne ljubijo, postale so
mi nezveste. Razočaran sem. Vedno eno in isto mi
brni po glavi: Časopisi, letaki, brošure, knjige,
jaz sam pa skačem sem in tja kot tipka na stroju
brez miru in prestanka. Zahtevajo od mene nemogoče
reči. Mar sem jaz tiskarna, stroj, ciklostil, teh-
nika, propaganda, jetika, smrt? Oh, mitingi! Igra-
ti norca na veselje drugih!

mož z velikim
in na hrbtu :

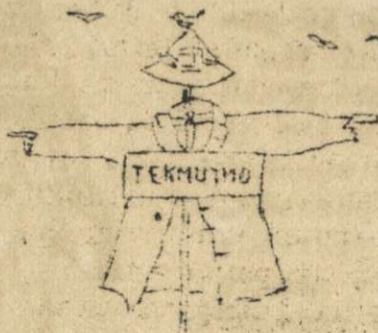
Pa ga vprašaš
Slišiš udaren
bolnice: Ni pro
postelji! Kuhi
ne hočejo po -
na dan jin ro-

Zveza k.mladine: Kadra ni, funkcionarjev ni, sekretarjev primanjkuje. Nesrečna zveza! Uši mi ne dajo miru! Daj dva gima!

Mož plastika: Zivce in sluh sem izgubil pri večnih detonacijah! Vedno samo podirati!

Tekmujmo! Tekmujmo! Glas vpijočega v puščavi! Vse za tekmovanje!

Oh, kuhinja! Ti nesrečna kuhinja! Koliko nepotrebnih besed, prepirov, smeha in morda solza je bilo radi tebe! Večna borba za obstanek. Vsak bi rad po svoji želji. Odseki kričijo in tulijo, da se jim godi v nebo vpijoča krivica, Drole kuha v

obupu dinamit. Samo endlice je veselo: štabna kuharica! Predrzen "Naš glas" je pred kratkim izjavil, da se njena vitka linija vsak dan bolj zgublja, ba je je daleč že čez mero, in da ona tekmuje, samo da - on ne ve, na čigavo škodo!

Se nekdo je pri nas, ki mu pravijo: T-i-p-k-a-r! Uvuci! Glavna in najsposobnejša moč našega odra! Mož, ki zna tolmačiti in spoznavati značaje! Večen kritik drugih! Samo gorje, kadar bi se dotaknil njega! Pa vsak naj ima svoje veselje!

Se se nadaljuje dolga povorka. Prvi gre pevec najslajšega glasu, sledi politična ura, posamezni deli pokretne bolnice, kravja smrt, razni šilarjji in

kopitarji, prikrojevalci mode, podkvarji, intendantski prazni želodci, štabna "demonstracija", - pralni personal in drugi potrebni lenuhi in nepotrebna drhal, dakje sledi "kronika gospoda Urbana" sajasti "priročniki za kuhanje hrane, služabniki gospoda Pinkertona", diplomirani absolvent medicinske fakultete (del organskega dela).

Slede razni "Aristoteli", "Nikolo Tesle" in druga nepotrebna tovorna zverjad.

Vsi ti pa so veseli, srečni in zadovoljni, kaj ti njih ni lažnjivi pisac oblajal po merilu, češ, kdor se za nikogar ne briga, ga tudi drugi puste v miru.

Zadnji pa se vleče nebodigatreba, s podvitim in hinavskim repon, lažnjivi, hučomušni, predrzni pisec, kateremu nikakor ne verjemite gornjega opravljanja.

NOVICE IZ BRIGADE

Tekom mesecev maja in junija se je brigada udeležila, skupno z ostalima brigadama XXXI. divizije (Vojkova in Prešernova), osvobodilnih bojev na Gorenjskem. To je prvič, da so se gibale tako velike sile naše NOV na tem ozemlju, katerega so Nemci tekom svojega triletnega bivanja spremenili v pravo nemško trdnjavo. Po vseh večjih in tudi manjših vaseh so postavili svoje dobro utrjene postojanke, katere so jih naše edinice eno za drugo likvidirale. Naša brigada je uničila kar štiri (eno v Zg. Gorjah, dve v Srednji vasi, in električno centralo v Radomljah). Razen tega so Nemci nekatere sosednje postojanke izpraznili iz strahu pred našimi napadi.

Tej številki prilagamo natančen popis akcij, katere je naša brigada izvršila tekom meseca maja.

Uredniški količek

Izdaja junijska številke "Goriškega borca" je nekoliko zakasnila, ker so nepričakovane ovire, neodvisne od naše tehnike, zadrževale izdajo. To naj nam naši čitatelji oprostijo!

V s e b i n a :

- 1.) Blaž: Pozdrav Triglavu - pesem
- 2.) Miro: Naša zastava na Triglavu - potopis.
- 3.) Roman: Pozdravljena Gorenjska - članek
- 4.) Vida: Bašli - pesem
- 5.) Paulin: O, domovina, ti si kakor sanje-članek.
- 6.) Martinko: Pesem veselega partizana
- 7.) Skala: Akcija na progo - članek
- 8.) Jexičnik: Pet minut o deli štaba brigade-mučomušni članek.
- 9.) Lovise iz brigade.
- 10.) Uredniški kotiček.

*Ne prečitaš daj
naprej!*

IZDELALA
TEHNIKA GRADNIKOVE BRIGADE.